

Jó bájitalt írok én fel,
Mind azoknak, akiknek kell.
Kinek erre szüksége van,
Mert kedvesében bizonytalan.

A ki e főzetből iszik,
Rögtön szerelembe esik.
Íme, itt hát a receptem,
Eskümet is mellé tettem.

Végy egy marék békalencsét,
Tegyél hozzá három szöcskét,
Három békának a szemét,
Egy kígyónak villás nyelvét.

Gazdagítsd varjúhájjal,
Három ürgének májával,
Két verébnek zúzójával,
Egy denevérnek a csontjával.

Törd össze egy fa mozsárban,
Aztán borítsd be egy kádba,
Önts fel finom piros borral,
Keverd, kavard, amíg forral.

Sót adj hozzá, egy keveset,
Keserúsót is eleget,
Rabold ki a darázs-fészket,
Abból adjál hozzá mézet.

Főzzed déltől pont éjfélig,
Aztán szűrd le fenékig.
Ebből itasd kedvesedet,
Rögtön ő lesz szerelmesebb.

Kínáld többször, ne csak egyszer,
Nincsen ebben semmi vegyszer,
Nem kell hamar abbahagyni,
Nem fog ettől elpatkolni.

Sűrödj, forogj körülötte,
Úgy előtte, mint mögötte,
Serénykedjél kedveskedve,
S behálózod mindörökre.

Úgy röppen a szerelembe,
Mint a légy a lépes-mézbe,
Hiába is evickélne,
Odaragad mindörökre.

2002